Tristeţe, melancolie, căutare, iubire, visare şi resemnare, speranţă. Acestea ar fi „vâltoarea emoţiilor” prin care trec cei care citesc volumul de versuri al Gabrielei Cosovan. Putem afla ce o face pe scriitoare să aştearnă stihuri pe hârtie: *„M-am îndrăgostit de frumuseţe* *Şi m-am întors / Că să-i scriu poezia.”*

Autoarea caută fiinţa iubită dar,

“Sufletul meu a obosit / De-atâta nepăsare

Şi cheamă primăvara...„

(„Tristeţe”)

Uneori are impresia că fiinţa pereche a fost lângă ea. Au trecut prin aceleaşi greutăţi, au parcurs acelaşi drum. A fost frumos, dar a trecut prea repede…Din trenul vieţii unii coboară mai devreme. Merg doar câteva staţii…

„Am călătorit împreună, / Am trecut o vreme prin aceleaşi gări

Scăldate în şoapte fierbinţi / Se auzeau doar visele noastre

Care mocneau dureros. / A trebuit să cobor,

Îmi luasem bilet / Doar pentru câteva staţii…”
("Calatorie")

Minunată această poezie! Citind-o, gândul meu s-a întors la capodopera lui Octavian Paler, „Viaţa pe un peron”, unde există un pasaj care se potriveşte perfect cu starea de spirit pe care o

induce poezia „Călătorie”.

„Mai târziu, am revenit la gândul că viaţa însăşi e o stare de tranzit între naştere şi moarte... un peron unde te zbaţi să ocupi un loc într-un tren... eşti fericit că ai prins un loc la clasa I sau la fereastră... altul e necăjit că a rămas în picioare pe culoar... alţii nu reuşesc să se prindă nici de scări, rămân pe peron să aştepte următorul tren... Şi fiecare uită, poate, un singur lucru... că trenurile astea nu duc nicăieri... cel care a ocupat un loc la fereastră este, fără să ştie, egal cu cel care stă în picioare pe culoar şi cu cel care vine abia cu următorul tren... În cele din urmă se vor întâlni toţi undeva, într-un deşert, unde chiar şinele se transformă în nisip...”

Gabriela Cosovan îşi poate struni emoţiile. Sau ar voi să poată…Ştie că dintre toate, bucuria are şansele cele mai mici să le domine pe celelalte, să ajungă prima la linia de sosire:

„Joc şotron cu emoţiile mele, / Tristeţea sare câte două pătrăţele o dată…

Încerc să trişez / Şi îmbrâncesc bucuria / Să ajungă prima la linia de sosire.”

(„Emoţii”)

Câteodată, autoarea e mai hotărâtă ca oricând să dea întâietate speranţei:

„Azi am trimis supărările la plimbare,

Mi-am urcat regretele în pod/ Am respirat aer de speranţă

Am ales să îmbrac, doar pentru mine, /Dantele roşii.

Să-mi prind părul cu norişori pufoşi / Să-mi spăl sufletul cu roua bucuriei

Să iert tot ce nu pot să iert”

(„Azi am ales…”)

„Să iert tot ce nu pot să iert”…Din nou ceva dincolo de cuvinte…Gabriela Cosovan ar dori să trăiască într-o lume mult mai morală, dar

„Mă trezesc plină de praf

În Sahara minciunii”

(„Praf în vânt”)

Fiinţă romantică, poeta se „dezvăluie” în faţa cititorilor ei. „Egoismul” ei este, în acest caz, imposibil de condamnat. E doar o şoaptă a unui om care ştie să spună ceva şi dincolo de iubire…

„Am închiriat luna / De atâtea ori, / Fără să mă gândesc

Că ar vrea să asculte / Şi alte poveşti de iubire.”

(„Poveste”)

Am întâlnit în poeziile Gabrielei metafore şi delicateţe pe care le salut cu plăcere:

„Am închis timpul pierdut / Cu nebunia lui cu tot

În borcanul amintirilor fără suflet / Şi-am strâns capacul.”

(„Un nou început”)

Iubirea e ceva nedefinit, pe câtă vreme iubitul e ceva concret. Merită orice efort pentru a-l regăsi:

„Dacă îmi va fi dor de tine,

Te voi căuta / Între stelele tuturor nopţilor

Şi zorii fiecărei dimineţi.”

Gabriela Cosovan pune o întrebare cât se poate de omenească, în care parcă e adunată întreaga incertitudine sentimentală a omului. Pe sentimentele noastre nici noi înşine nu putem fi stăpâni…

„ Îmi va fi dor de tine?”

(„Dor de tine”)

E superb modul cum poeta îşi imaginează o lume perfectă…Ce-ar fi dacă am închide ochii pentru o clipă şi am intra în acest frumos joc?

„Ne întâlnim la graniţa / Unui vis neprihănit

Unde paşaportul e zâmbetul nostru.”

(„Întâlnire”)

Sau măcar să fie un vis frumos, mai frumos şi mai delicat decât oricare altul

„Un vis transparent, / Care m-a însoţit pretutindeni, […]

…prea timid să-şi anunţe prezenţa.”

(„ Visul cel mai frumos?”)

În altă poezie, am putut citi:

„Îţi veghez noaptea / Şi-ţi îmbrăţişez inima,

Dezbrăcaţi de cuvinte / Dormim acelaşi somn…”

(„În visul tău”)

Cum trec toate, chiar şi sentimentele începutului când steaua iubirii pare uşor de atins…

„Privirea-mi dansează / Pe sârma universului

Şi caută…caută steaua / Pe care ţi-am dăruit-o

La prima ta aniversare.

E greu de găsit…/ Şi-a pierdut demult strălucirea.”

(„Steaua”)

„Amintiri de dincolo de şoapte”…Gabriela Cosovan reuşeşte să dea impresia celui care-i citeşte volumul de poezii că de la amintiri la visuri se trece foarte uşor. Pentru a o face, unii folosesc imaginate maşini ale timpului, precum actorul englez Jeremy Irons, care spune:

„Toţi avem propriile noastre maşini ale timpului. Unele ne duc înapoi, se numesc amintiri. Unele ne duc înainte, se numesc visuri.”

Poeta transmite aceeaşi idee folosind sensibile versuri:

„Într-o zi, voi mulţumi fluturilor / Pentru perechea de aripi

Luată cu împrumut/Ca să zbor spre zarea de lumină

Unde m-aştepţi să trăim infinitul…”

(„Ştiu că-ntr-o zi…”)